

indeholder implementeringen af det hidtidige direktiv om ONP-vilkår for taletelefonitjenester og implementerer således også hovedparten af det nye direktiv, idet enkelte bestemmelser er implementeret i anden lovgivning.

For så vidt angår forpligtelserne for udbydere med en stærk markedsposition til at give adgang til, at andre udbydere på forskellig vis kan benytte deres infrastruktur til udbud af egne tjenester, følger de gældende regler af lov nr. 467 af 12. juni 1996 om konkurrenceforhold og samtrafik i telesektoren, som ændret ved lov nr. 391 af 10. juni 1997, med tilhørende bekendtgørelser.

B. Indholdet af lovforslaget

Styrket forbrugerbeskyttelse

Sigtet med lovforslaget, og med det reviderede og udbyggede EU-direktiv, er at styrke forbrugerbeskyttelsen gennem en række præciseringer og opstramninger af reglerne om kvalitet og vilkår for udbudte telenet og teletjenester og offentliggørelse af oplysninger herom. For så vidt angår en nærmere beskrivelse af de pågældende opstramninger henvises til afsnit C nedenfor, der indeholder en samlet oversigt over, på hvilke punkter den underliggende EU-regulering er udbygget. Lovforslaget er udformet med sigte på implementering heraf.

2. Afgrænsning af Telestyrelsens kompetence i forhold til Konkurrencerådet

Endvidere er det sigtet med lovforslaget at afgrænse Telestyrelsens kompetence i forhold til Konkurrencerådet, idet der med den nugældende lovgivning er risiko for en »kollision« mellem den tele-specifikke regulering og den generelle konkurrencelov. For så vidt angår godkendelse af forsyningspligtpriser skal Telestyrelsen derfor fremover indhente bindende udtalelse fra Konkurrencerådet om overensstemmelsen med konkurrenceloven, for derved at undgå konkurrenceforvriddning på markedet for taletelefoni.

3. Behandling af klagesager

Som en del af teleliberaliseringens trin 2a, som var en lovpakke der skulle skabe lovgrundlag for den fremtidige regulering af telesektoren, blev det vedtaget at oprette et Telebrugernævn. Telebrugernævnet har kompetence til at behandle klager over Telestyrelsens 1. instansafgørelser i alle enkelt-sager vedrørende forsyningspligtsudbyderens overholdelse af gældende vilkår, jf. lov om forsyningspligt og visse forbrugerforhold inden for telesektoren § 17, herunder abonne-

mentsvilkår, og alle udbydere af net og tjenesters overholdelse af de sektorspecifikke forbrugerbeskyttelsesregler. Telestyrelsen fik endvidere mulighed for at henvise klager på visse områder til afgørelse i Telebrugernævnet, hvis de ikke skønnes egnet til behandling i Telestyrelsen. Af bemærkningerne til den pågældende bestemmelse fremgår, at Telestyrelsen kan henvise sager, »når Telestyrelsen efter fornøden høring af udbyderen ikke kan konstatere fejl på baggrund af dennes tekniske dokumentation og klageren herefter - efter at have været forelagt den af udbyderen fremlagte tekniske dokumentation - fortsat fastholder klagen«.

Forsyningspligtsloven og de sektorspecifikke forbrugerbeskyttelsesregler, som fastsat i bekendtgørelse nr. 712 af 25. juli 1996 om udbud af telenet og teletjenester, indeholder bl.a. en række regler m.h.p. at sikre kvaliteten af udbydernes takserings-, debiterings- og fakturerings-systemer, samt i udbydernes behandling af klager i sager, hvor der er uoverensstemmelse mellem slutbrugere (kunder) og selskab om forbrugets størrelse og dermed også om korrektheden af den opgjorte regning herfor. Desuden er der på bekendtgørelsesniveau fastsat regler, der forpligter udbydere til at tilbyde slutbrugere forskellige former for saldokontrol-ordninger, spæringsordninger m.v. Uenighed mellem slutbrugere og selskab om ovennævnte kan i sidste ende indbringes for Telestyrelsen og Telebrugernævnet, som træffer afgørelse i den pågældende tvist. Sager om regningsbeløbs korrekthed udgør langt størsteparten af Telestyrelsen og Telebrugernævnets sagsmængde på dette område.

De gældende regler om opgavefordelingen mellem Telestyrelsen og Telebrugernævnet har ført til, at der har udviklet sig en praksis, hvorefter sager i uhensigtsmæssigt stort omfang henvises fra Telestyrelsen til Telebrugernævnet, uden at der har været truffet en 1. instans afgørelse i styrelsen. Dette fører dels til en overbelastning af nævnet, og indebærer dels, at en række forbrugere i praksis fratages muligheden for at få prøvet deres sag i to administrative instanser, fordi sagen går direkte til nævnet. M.h.t. overbelastningen forværres denne af, at der generelt er et forholdsvist stort antal regningsklage-sager.

Sigtet med nærværende lovforslag er på baggrund heraf at fastslå, at Telestyrelsen alene skal kunne henvise sager til 1. instans behandling i Telebrugernævnet, hvor særlige forhold af bevismæssig karakter nødvendiggør dette. Det præciseres samtidig, at Telestyrelsen som led heri kan iværksætte supplerende